

ทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านการ จำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์ ก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ

Learners' Attitudes Toward English Pronunciation and Their Ability to Distinguish Phonetic Features and Pronounce Vocabulary Before and After Completing a Course in English Articulatory Phonetics

วไลพร ศาสนประดิษฐ์¹

¹มหาวิทยาลัยทักษิณ, สงขลา, ประเทศไทย

Walaiporn Sasanapradit¹

¹Thaksin University, Songkhla, Thailand

✉: ¹walaiporn97@gmail.com
(Corresponding Email)

Received: 16 April 2025; Revised: 29 April 2025; Accepted 13 May 2025
© The Author(s) 2025

บทคัดย่อ

งานวิจัยกึ่งทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ กับความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์ ก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นแบบเจาะจง ประกอบด้วยนิสิตเอกภาษาอังกฤษจำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) แบบประเมินทัศนคติ (2) แบบทดสอบ 1-4 (3) คำศัพท์ 1 ชุด สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ มัธยฐาน และฐานนิยม ผลการวิจัยพบว่า หลังเรียนระดับทัศนคติของผู้เรียนต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษเปลี่ยนไปในเชิงบวกอย่างชัดเจน และสอดคล้องกับระดับความสามารถในการจำแนกลักษณะทางเสียงของคำศัพท์ผ่านการฟังในกิจกรรมเขียนตามคำบอก ในแบบทดสอบ 1-4 ที่เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับดีมากทุกแบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ 96.9, 91.6, 96.4 และ 90.6 ตามลำดับ ในส่วนก่อนเรียนระดับความสามารถอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงถึงระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 67.5, 43.4, 58.9 และ 37.5 ตามลำดับ เช่นเดียวกับระดับความสามารถของผู้เรียนในการออกเสียงคำศัพท์ที่เพิ่มสูงขึ้นหลังเรียน ผลลัพธ์ในแบบทดสอบประเภทออกเสียงโดยเปิดพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐานซึ่งเป็นค่ากลางของระดับคะแนนความสามารถในการออกเสียงของผู้เรียนอยู่ที่ระดับ 4.7 และมีค่าฐานนิยมซึ่งเป็นค่าความถี่สูงสุดของระดับคะแนนความสามารถของผู้เรียนอยู่ที่ระดับ 5 ในส่วนก่อนเรียนความสามารถของผู้เรียนในแบบทดสอบประเภทออกเสียงโดยเปิดพจนานุกรมไทย-อังกฤษอยู่ในระดับคุณภาพปานกลางค่อนข้างต่ำ โดยมีค่ามัธยฐานอยู่ที่ระดับ 2.8 และค่าฐานนิยมอยู่ที่ระดับ 3 ผลลัพธ์จากการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ‘ทัศนคติ’ มีบทบาทสำคัญในการสร้างความสำเร็จในด้านการเรียนให้กับ

ผู้เรียนควบคู่ไปกับระดับสติปัญญา ทักษะคิดเชิงบวกของผู้เรียนต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษช่วยส่งเสริมให้ระดับความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้น

คำสำคัญ: สรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ; ทักษะคิด; การจำแนกลักษณะทางเสียง; การออกเสียงภาษาอังกฤษ

Abstract

This quasi-experimental study aimed to examine the relationship between students' attitudes toward English pronunciation and their abilities to identify phonetic features and pronounce vocabulary before and after completing a course in English articulatory phonetics. The participants, selected through purposive sampling, consisted of 32 undergraduate English majors. Research instruments included (1) an attitude assessment questionnaire, (2) four phonetic discrimination tests, and (3) a set of vocabulary items. Data were analyzed using descriptive statistics, including percentage, median, and mode. The findings revealed that students' attitudes toward English pronunciation improved significantly in a positive direction after completing the course. This change positively correlated with their enhanced phonetic discrimination abilities as assessed through listening and dictation activities, with post-test scores reaching very high levels—96.9%, 91.6%, 96.4%, and 90.6%, respectively. Pre-test scores ranged from low to moderate levels—67.5%, 43.4%, 58.9%, and 37.5%, respectively. Similarly, students' pronunciation proficiency improved markedly. In pronunciation tasks involving the use of an English-English dictionary, students achieved the highest quality of performance, with a median score of 4.7 and a mode of 5. Prior to the course, their performance in pronunciation tasks using a Thai-English dictionary was at a moderately low level, with a median of 2.8 and a mode of 3. These findings demonstrate that 'attitude' plays a crucial role in students' academic success alongside intellectual ability. A positive attitude toward English pronunciation significantly supports the improvement of students' abilities to identify phonetic features and pronounce English vocabulary.

Keywords: English articulatory phonetics; attitude; phonetic discrimination; English pronunciation

1. บทนำ

หลายคนคงจะคุ้นหูคุ้นตากับคำกล่าวที่ว่า ‘เปลี่ยนวิธีคิด ชีวิตเปลี่ยน’ เมื่อเรามองความคิดต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งเปลี่ยนไป แนวทางของการเปลี่ยนแปลงอาจจะเป็นไปได้ทั้งเชิงบวกและเชิงลบขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้นได้เปลี่ยนวิธีคิดไปในทิศทางใด เป็นทิศทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์หรือเกิดโทษ ซึ่งคำกล่าวข้างต้นนี้สอดคล้องกับคำว่า ‘ทัศนคติ’ (Attitude) ซึ่งหมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างหรือใครบางคน รวมถึงวิถีประพฤติปฏิบัติอันเป็นผลมาจากความรู้สึกหรือความคิดเห็นนั้น ๆ (Cambridge Advanced Learner's Dictionary, 2013) หรือพูดอีกแง่หนึ่ง ‘ทัศนคติ’ คือความรู้สึกหรือความคิดเห็นของเราที่มีต่อบางสิ่งบางอย่างหรือใครบางคน และแสดงออกมาผ่านพฤติกรรม พฤติกรรมที่แสดงออกมาเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงทัศนคติของเราที่มีต่อสิ่ง ๆ นั้น ดังนั้นความคิดเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมหรือการกระทำ ซึ่งเราสามารถประยุกต์แนวคิดข้างต้นมาปรับใช้กับการดำเนินชีวิต การทำงาน หรือแม้แต่กระทั่งการศึกษาเล่าเรียนได้ โดยเริ่มต้นจากการปรับกรอบความคิด (Mindset) หรือทัศนคติของเราเองให้มองทุกอย่างที่กำลังเผชิญหรือเรียนรู้ในมุมมอง มุมที่เป็นประโยชน์ มองให้เป็นสิ่งที่ท้าทาย เพื่อให้เกิดพลังในการทำสิ่งนั้น ๆ ให้สำเร็จ มีความสุขเมื่อ

เริ่มต้นทำ ระหว่างทำ และเมื่อทำสำเร็จ และสร้างวิถีปฏิบัติที่เป็นนิสัยที่ดีที่จะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีติดตัวในที่สุด

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของการศึกษาเล่าเรียน กรณีศึกษาในบริบทไทยเมื่อผู้เรียนไทยต้องเรียนภาษาใหม่ อาทิเช่น ภาษาอังกฤษ เนื่องจากในประเทศไทยผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) มีวิชาภาษาอังกฤษที่อยู่ในหมวดรายวิชาบังคับและหมวดวิชาเลือกอยู่หลายรายวิชาที่ผู้เรียนจะต้องเรียนให้ผ่านเพื่อจะได้สำเร็จการศึกษา จะเห็นได้ว่า ณ จุดเริ่มต้นของการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจำนวนไม่มากนักที่รู้สึกว่ ภาษาอังกฤษง่ายนิดเดียว ชอบเรียนภาษาอังกฤษที่สุด ในทางกลับกันผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกว่ ภาษาอังกฤษยาก หรือภาษาอังกฤษยากมาก เนื่องจากภาษาอังกฤษมีความแตกต่างจากภาษาแม่ (Mother Tongue) ที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ทั้งในแง่ของความหมายของคำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ในแง่ของโครงสร้างหรือหลักการใช้ภาษา และในแง่ของเสียงเพื่อสื่อความหมายที่แตกต่างกันไป เป็นต้น และสำหรับผู้เรียนที่เรียนหลักสูตรสองภาษา (Bilingual Program) หลักสูตรภาษาอังกฤษ (English Program) หลักสูตรนานาชาติ (International Program) รวมถึงหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรีภาษาอังกฤษ (Bachelor of Education Program in English) ด้วยแล้ว ภาษาอังกฤษจะยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น เนื่องจากในกระบวนการเรียนการสอนรายวิชาต่าง ๆ ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือ (Toolset) หรือเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ผ่านทักษะต่าง ๆ (Skillset) ทั้ง ฟัง พูด อ่านและเขียน

ในแง่ของการสื่อสารทางการฟังพูด เราใช้เสียงเป็นสื่อกลางในการสื่อสารความหมายระหว่างกัน ในแต่ละภาษามีระบบเสียงที่มีลักษณะเฉพาะเป็นแบบฉบับของตนเองและแตกต่างจากภาษาอื่น ๆ ภาษาอังกฤษก็เช่นกัน ดังนั้นการที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการฟังพูดได้ดี ทั้งในบทบาทของผู้ฟังหรือผู้รับสาร และในบทบาทของผู้พูดหรือผู้ส่งสาร ผู้เรียนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้พื้นฐานที่ดี ที่ถูกต้องในเรื่องของเสียงภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะต้องรับรู้ (Acquiring) เรียนรู้ (Learning) เข้าใจ (Understanding) และจดจำ (Memorizing) ในเรื่องของเสียงภาษาอังกฤษรวมถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเสียงภาษาอังกฤษ และที่สำคัญควบคู่กันคือสามารถประยุกต์ความรู้ดังกล่าวเพื่อการออกเสียงได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติ เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารให้ดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติในสถานการณ์จริงผู้เรียนไทยส่วนใหญ่มักจะให้ความสำคัญกับการจดจำความหมายของคำศัพท์โดยไม่ได้ให้ความสนใจเท่าที่ควรว่าคำเหล่านั้นออกเสียงอย่างไรจึงจะถูกต้อง ทั้ง ๆ ที่ในความจริงแล้ว เสียงมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดในการสื่อสารทางการฟังพูด แม้ว่าผู้เรียนจะรู้ความหมายของคำศัพท์มากมาย หากไม่สามารถออกเสียงคำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง จะส่งผลให้ไม่สามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจได้ว่าตัวผู้พูดเองต้องการสื่อสารเรื่องใด หรือในทางกลับกันหากผู้พูดเปลี่ยนบทบาทมาเป็นผู้ฟัง ก็ยากที่จะฟังคนอื่น ๆ เข้าใจ เนื่องจากคลังคำศัพท์ที่มีอยู่มีแต่ความหมายของคำที่ขาดความถูกต้องในเรื่องของเสียง ทำให้ไม่สามารถถอดรหัสเสียงที่ได้ยินและเชื่อมโยงเสียงกับความหมายได้อย่างถูกต้อง ส่งผลให้ฟังข้อความต่าง ๆ ไม่เข้าใจ ด้วยวิถีปฏิบัติสำหรับผู้เรียนไทยในเรื่องของการออกเสียงภาษาอังกฤษข้างต้นสอดคล้องกับการศึกษาของ Wei and Zhou (2002) ในประเด็นที่ว่าผู้เรียนไทยมักจะมองข้ามในเรื่องของการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างจงใจ

ด้วยเหตุและผลดังได้กล่าวในข้างต้น จึงได้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่อง ทักษะคิดของผู้เรียนที่มีต่อการ

ออกเสียงภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์ ก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ ขึ้น เนื่องจากทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษแม้จะเป็นทักษะย่อยแต่ก็จัดเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญมากเช่นเดียวกับทักษะหลักอย่างทักษะการฟังและการพูด ทั้ง 3 ทักษะจึงควรถูกบูรณาการเข้าด้วยกันเพื่อเสริมประสิทธิภาพการสื่อสาร หากทักษะการฟังเพื่อจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนถูกต้อง ก็ย่อมจะส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทักษะหลักอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กันอย่างทักษะการฟังและการพูดด้วย ดังนั้นสิ่งที่จำเป็นต้องทำประการแรกเพื่อพัฒนาทักษะดังกล่าวของผู้เรียน คือการทำให้ผู้เรียนเปิดใจและเปลี่ยนวิธีคิด ‘ปรับเปลี่ยนทัศนคติ’ ต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ ‘จากมองข้ามไม่ใส่ใจเท่าที่ควร เปลี่ยนเป็นใส่ใจและให้ความสำคัญ’ อันจะส่งผลต่อความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและความสามารถในการออกเสียงของผู้เรียน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ กับความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์ ก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) โดยมีรูปแบบการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pre-test-Post-test Design) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นรูปแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้เหตุผลในการเลือกเพื่อความเหมาะสมในการวิจัย ประกอบด้วยนิสิตระดับปริญญาตรีหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา จังหวัดสงขลา จำนวน 32 คน เป็นนิสิตที่เรียนรายวิชา 0115161 (สรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษสำหรับครู 1) โดยจัดเรียงลำดับเนื้อหาจากก่อนหลังตามที่ระบุในส่วนของขอบเขตเนื้อหาที่ใช้สอน เน้นการฝึกออกเสียงตามหลักสรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics) ควบคู่ไปกับการฝึกใช้สัญลักษณ์แทนเสียงพูดหรือการถ่ายทอดเสียง (Transcription) และการฝึกจำแนกลักษณะทางเสียงของคำศัพท์ผ่านการฟัง ในกิจกรรมเขียนตามคำบอก พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2547) ได้อธิบายว่า สรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics) ซึ่งเป็นสาขาย่อยของสรีรศาสตร์ เป็นศาสตร์ที่ศึกษาถึงกลไกกระแสนลมที่ใช้ในการเปล่งเสียงพูด อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง สภาวะของการเปล่งเสียง การออกเสียงประเภทต่าง ๆ จากจุดที่เกิดเสียงในปาก และลักษณะทางเสียงอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นพร้อมกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระที่เรียกว่า สัทสัมพันธ์ (Prosody) ตลอดจนปรากฏการณ์ในการออกเสียงลักษณะอื่น ๆ รวมทั้งการใช้สัญลักษณ์แทนเสียงพูดหรือการถ่ายทอดเสียง (Transcription) สำหรับการศึกษาวิจัยนี้ได้แบ่งการดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน และใช้เครื่องมือในการวิจัยที่แตกต่างกันดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบประเมินทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษและการฝึกถ่ายทอดเสียง รวมถึงการฝึกออกเสียงจากสัญลักษณ์แทนเสียงพูดใน

พจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ แบบประเมินทัศนคตินี้ใช้มาตราประมาณค่า 5 ระดับตามแนวคิดของลิเคิร์ท (5 Points Likert-Type Scale) คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ไม่แน่ใจ เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง เครื่องมือนี้มีลักษณะเป็นแบบสอบถามชุดก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวนชุดละ 10 คำถาม โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 1) การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่จำเป็นต้องเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ควรเรียนเฉพาะทักษะหลัก คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน
- 2) ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเหมาะสม คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติตามลักษณะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาทักษะด้านการพูด
- 3) ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเหมาะสม คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติตามลักษณะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาทักษะด้านการฟัง
- 4) การจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำคัญกว่าการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง
- 5) คำอ่านในพจนานุกรมไทย-อังกฤษกับพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษในคำศัพท์คำเดียวกันมีเสียงและรายละเอียดของเสียงเหมือนกัน
- 6) ความสามารถในการอ่านคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ทำให้ออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องและมีความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษมากขึ้น
- 7) การมีความรู้และความเข้าใจเรื่องหลักการและวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มความมั่นใจในการออกเสียงคำศัพท์มากขึ้น
- 8) การมีความรู้และความเข้าใจเรื่องหลักการและวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มความมั่นใจในการฟังเสียงคำศัพท์มากขึ้น
- 9) หากผู้สอนมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษดี และสำเนียงดี เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนยอมรับและเชื่อมั่นต่อผู้สอนมากขึ้น
- 10) การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เหมาะสม คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติตามลักษณะเฉพาะของการออกเสียงภาษาอังกฤษ ช่วยเสริมคุณลักษณะ และสร้างอัตลักษณ์ความเป็นครูภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2 คำศัพท์จำนวน 30 คำ โดยแยกย่อยเป็น 4 แบบทดสอบ ทั้ง 4 แบบทดสอบถูกนำมาใช้เพื่อทดสอบความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงของคำศัพท์ ผ่านการฟังของผู้เรียน โดยใช้ความรู้ทางสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษและกิจกรรมเขียนตามคำบอก (Dictations) ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน

ส่วนที่ 3 คำศัพท์จำนวน 30 คำ ใช้เพื่อทดสอบความสามารถด้านการออกเสียงรายบุคคล ในแง่ของความถูกต้องเหมาะสม ความคล่องแคล่ว และความเป็นธรรมชาติในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 1 หลักเกณฑ์และรายละเอียดในการเลือกคำศัพท์เพื่อใช้ทดสอบในส่วนที่ 2 และ 3

1. พิจารณาตามโครงสร้างของพยางค์หรือ

2. พิจารณาจากคำศัพท์ที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้บ่อยแต่มัก

โครงสร้างของคำดังนี้	ออกเสียงผิดดังนี้
(1) เสียงพยัญชนะต้น (Initial Consonant Sound) (ถ้ามี) เป็นเสียงประเภทใด เนื่องจากเสียงพยัญชนะสามารถแบ่งแยกย่อยโดยพิจารณาจากการสั่นสะเทือนของเส้นเสียงเป็น 2 ประเภท คือ เสียงก้อง (Voiced) และเสียงไม่ก้อง (Unvoiced หรือ Voiceless)	ส่วนที่ 2 (การฟังเพื่อจำแนกลักษณะทางเสียง) <u>แบบทดสอบ 1</u> คำศัพท์ที่เป็นคู่เทียบเสียง (minimal pairs) จำนวน 10 คำ ดังนี้ they-day, four-door, long-wrong, vine-wine, sheep-cheap <u>แบบทดสอบ 2</u> คำศัพท์ที่พยางค์หนักเป็นสระเดี่ยว (monophthongs) จำนวน 10 คำ ดังนี้ leopard, honor, cousin, menu, respond, cover, cuisine, village, signature, establish <u>แบบทดสอบ 3</u> คำศัพท์ที่พยางค์หนักเป็นสระประสม 2 เสียง (diphthongs) จำนวน 6 คำ ดังนี้ explain, April, soldier, design, escaped, engineer <u>แบบทดสอบ 4</u> คำศัพท์ที่พยางค์หนักเป็นสระประสม 3 เสียง (triphthongs) จำนวน 4 คำ ดังนี้ fire, desire, shower, towel
(2) เสียงสระซึ่งเป็นแกนของพยางค์ (Vowel Sound) เป็นสระประเภทใด เสียงสระแยกย่อยเป็น สระเดี่ยว (Single Vowels หรือ Monophthongs) ในส่วนของสระเดี่ยวยังแบ่งแยกย่อยเป็น สระเดี่ยวเสียงสั้น (Short Single Vowels) และสระเดี่ยวเสียงยาว (Long Single Vowels) นอกจากนี้ยังมีสระอีกประเภทหนึ่ง นั่นก็คือ สระประสม มีทั้งสระประสม 2 เสียง (Diphthongs) และสระประสม 3 เสียง (Triphthongs)	ส่วนที่ 3 (การออกเสียง) zebra, Wednesday, picture, theatre, singer, exam, visit, onion, weather, castle, mistake, discover, graduate (n), decide, essential, secretary, reason, imagine, honest, cucumber, thirty, four, stomach, describe, surname, image, mouth, communicate, towel, present (v)
(3) เสียงพยัญชนะท้าย (Final Consonant Sound) (ถ้ามี) คือเสียงพยัญชนะใดบ้าง	
(4) การลงเสียงหนักเบา (Stress) โดยพิจารณาว่าในคำแต่ละคำ มีพยางค์ใดเป็นพยางค์หนัก (Stressed Syllables) และมีพยางค์ใดเป็นพยางค์เบา (Unstressed Syllables)	

การรวบรวมข้อมูลวิจัย

การรวบรวมข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียน โดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

ประเมินส่วนที่ 1 ทักษะของผู้เรียนที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนเรียน โดยให้ผู้เรียนตอบแบบสอบถามจำนวน 10 ข้อ จากนั้นประเมินส่วนที่ 2 ความสามารถของผู้เรียนในการจำแนกลักษณะทางเสียง คำศัพท์ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมเขียนตามคำบอก โดยนำแบบทดสอบ 1-4 มาทดสอบความสามารถของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล โดยผู้เรียนจะได้ฟังเสียงคำทุกคำในแบบทดสอบ 1-4 ซึ่งเป็นเสียงของเจ้าของภาษาจากพจนานุกรมเสียง Cambridge Advanced Learner's Dictionary (2013) โดยฟังคำละ 3 ครั้ง และเขียนสะกดคำดังกล่าวลงในกระดาษพร้อมทั้งระบุความหมายของคำให้ถูกต้อง ลำดับถัดไปประเมินส่วนที่ 3 ความสามารถของผู้เรียนในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียน มีรายละเอียดดังนี้ การออก

เสียงคำศัพท์จำนวน 30 คำ มี 2 รอบ ในรอบที่ 1 กำหนดให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบไม่เปิดพจนานุกรม และรอบที่ 2 กำหนดให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบเปิดพจนานุกรมไทย-อังกฤษ เนื่องจากก่อนเรียนผู้เรียนยังไม่สามารถอ่านคำอ่านจากพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษได้ จึงต้องวัดความรู้ดังกล่าวจากเครื่องมือเดิมที่ผู้เรียนใช้เพื่อการสืบค้น

2. สอนกลุ่มตัวอย่าง

ดำเนินการสอนความรู้ทางสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ โดยสอนในเรื่องกลไกกระแสมที่ใช้ในการเปล่งเสียงพูด อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง การออกเสียงประเภทต่าง ๆ จากจุดที่เกิดเสียงในปาก และลักษณะทางเสียงอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นพร้อมกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระที่เรียกว่า สัทสัมพันธ์ (Prosody) ตลอดจนปรากฏการณ์ในการออกเสียงลักษณะอื่น ๆ รวมทั้งการใช้สัญลักษณ์แทนเสียงพูดหรือการถ่ายทอดเสียง (Transcription) รวมถึงการฝึกออกเสียงจากสัญลักษณ์แทนเสียงพูดในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ โดยใช้เวลา 15 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 15 แผนการสอน ในระหว่างการสอนเนื้อหาเป้าหมาย ผู้สอนได้อธิบายถึงความสำคัญของการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง แนะนำแนวทางปฏิบัติ บอกถึงประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นหากผู้เรียนมีทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเหมาะสมที่จะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการสื่อสารทางการฟังพูด ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนค่อย ๆ ก่อตัวทัศนคติในเชิงบวกและเปิดใจรับความรู้ในศาสตร์ด้านนี้ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนเนื้อหาเป้าหมายตลอดทั้งภาคเรียน และเมื่อการสอนสิ้นสุดตามกรอบเวลาที่กำหนด จึงดำเนินการทดสอบหลังเรียน (post-test)

3. ทดสอบหลังเรียน (Post-test)

ประเมินส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 โดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบชุดเดียวกันกับฉบับทดสอบก่อนเรียน การประเมินส่วนที่ 3 การออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน ใช้แบบทดสอบชุดเดิม มีรายละเอียดดังนี้ การออกเสียงคำศัพท์ มี 2 รอบ ในรอบที่ 1 กำหนดให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบไม่เปิดพจนานุกรม และรอบที่ 2 กำหนดให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบเปิดพจนานุกรม อังกฤษ-อังกฤษ สำหรับการออกเสียงรอบที่ 2 ในส่วนของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนให้ผู้เรียนเปิดพจนานุกรมต่างชนิดกัน อันเนื่องมาจากการทราบว่าก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ และการฝึกถ่ายทอดเสียง รวมถึงการฝึกออกเสียงจากสัญลักษณ์แทนเสียงพูดในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ผู้เรียนมีความสามารถในการออกเสียงที่มีอยู่เดิมก่อนเรียนระดับใด และเมื่อผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบเปิดพจนานุกรมไทย-อังกฤษ วิธีนี้จะช่วยให้ความสามารถด้านการออกเสียงของผู้เรียนเพิ่มขึ้นมากน้อยระดับใด เพื่อจะได้นำผลลัพธ์ที่ได้มาวิเคราะห์หาว่าอะไรคือปัจจัยหลักที่จะส่งผลต่อระดับความสามารถด้านการออกเสียงของผู้เรียนในแต่ละระดับ

4. ประเมินผล

นำผลการประเมินทั้งในส่วนก่อนเรียนและหลังเรียนของทั้ง 3 ส่วนมาเปรียบเทียบกัน โดยพิจารณาในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้เรียนต่อการออกเสียง และระดับความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์ของผู้เรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ กับความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์ ก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษและการฝึกถ่ายถอดเสียง รวมถึงการฝึกออกเสียงจากสัญลักษณ์แทนเสียงพูดในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ โดยนำผลลัพธ์จากการประเมินทั้ง 3 ส่วนทั้งในส่วนก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกัน และวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์ตามสมมุติฐานที่วางไว้ ค่าสถิติที่ใช้ คือค่าร้อยละทั้งในส่วนของการเปรียบเทียบแบบประเมินทัศนคติซึ่งมีรูปแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับตามแนวคิดของลิเคิร์ต (5 Points Likert-Type Scale) คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ไม่แน่ใจ เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง และในส่วนของการเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกลักษณะทางเสียงของคำศัพท์ผ่านการฟังในกิจกรรมเขียนตามคำบอก ในแบบทดสอบ 1-4 ได้ถูกต้อง โดยได้กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าร้อยละที่แสดงระดับคุณภาพของคะแนน ซึ่งได้ดัดแปลงจากบุญชม ศรีสะอาด (2554) ดังนี้

ระดับค่าร้อยละ

90.1 – 100.0

70.1 – 90.0

50.1 – 70.0

30.1 – 50.0

0.0 – 30.0

ระดับคุณภาพ

ดีมาก

ดี

ปานกลาง

ต้องปรับปรุง

ต้องปรับปรุงมาก

ในส่วนของการเปรียบเทียบผลการประเมินความสามารถของผู้เรียนในการออกเสียงคำศัพท์ก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อนำผลลัพธ์ที่ได้มาวิเคราะห์หาว่าอะไรคือปัจจัยที่จะส่งผลกระทบต่อระดับความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับ ทั้งนี้ในส่วนความสามารถของผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะถูกประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตามเกณฑ์การประเมินความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้ดัดแปลงจาก วนิดา วิริรันต์ และ ธนอมจิตร สังข์จรรย์ (2549, อ้างถึงใน ฮาสิตะ ดินามอ, 2553) และมีเกณฑ์การแปลความหมายตามระดับคุณภาพของคะแนนดังนี้

ระดับคะแนน

4.21 - 5.00

3.41 - 4.20

2.61 - 3.40

1.81 - 2.60

1.00 - 1.80

ระดับคุณภาพ

มากที่สุด

มาก

ปานกลาง

น้อย

น้อยที่สุด

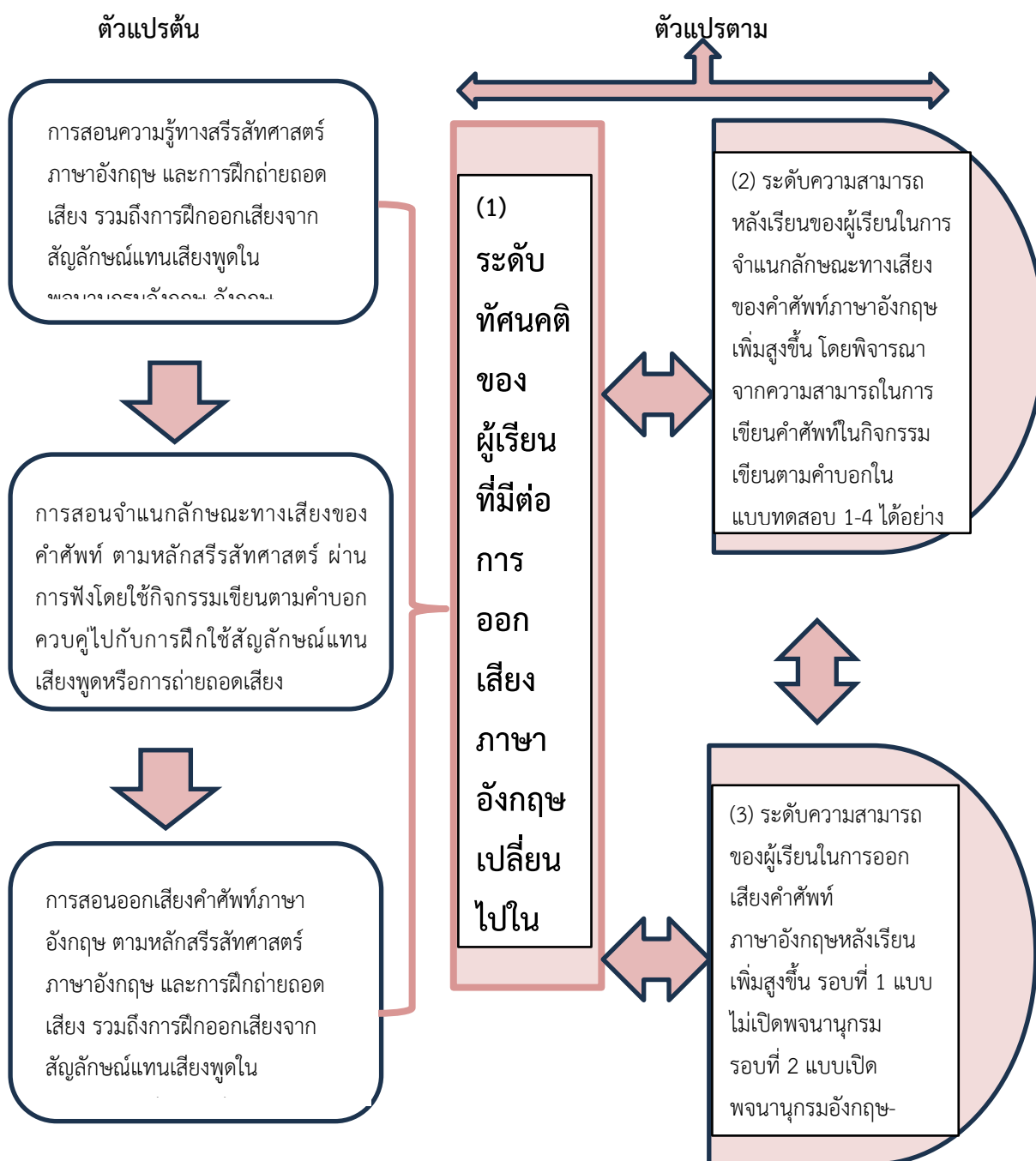
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ค่าสถิติพื้นฐานที่ใช้ในการเปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียนทั้ง 3 ส่วน มีดังนี้ ในส่วนที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของผู้เรียนต่อการออกเสียง และส่วนที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของจำนวนผู้เรียนที่สามารถจำแนกลักษณะทางเสียงของคำศัพท์ผ่านการฟังในกิจกรรมเขียนตามคำบอก ในแบบทดสอบ 1-4 ได้ถูกต้อง ได้แก่ ร้อยละ

(Percentage) และค่าสถิติพื้นฐานที่ใช้ทดสอบส่วนที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการออกเสียง คำศัพท์ ได้แก่ มัธยฐาน (Median) และฐานนิยม (Mode)

กรอบแนวคิดการวิจัย

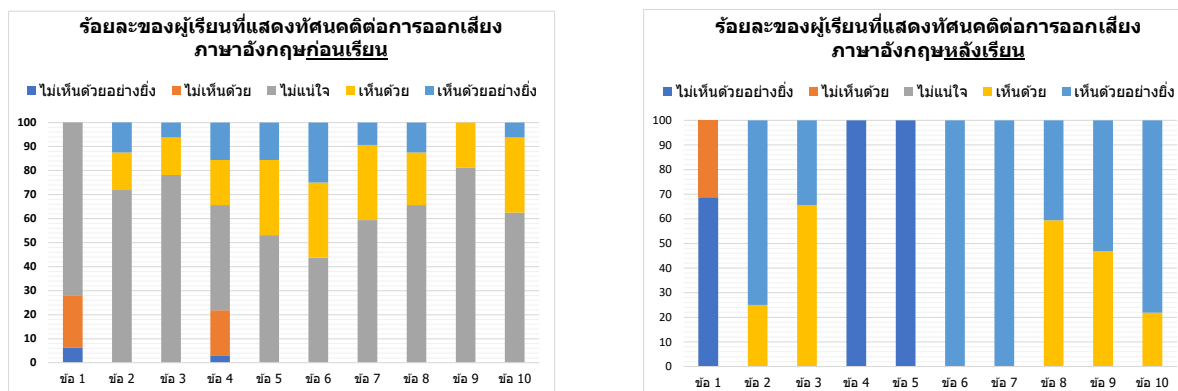
การศึกษาเรื่องทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านการ จำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์ ก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ มีกรอบ แนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. ผลการวิจัย

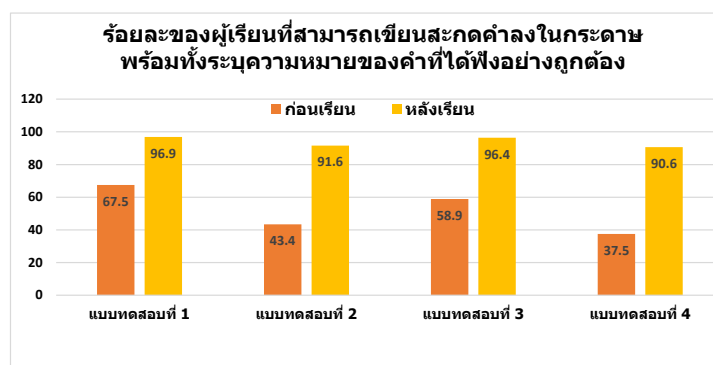
งานวิจัยเรื่องนี้ออกแบบมาเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์ ก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้างต้น ดังนี้

ภาพที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ

จากภาพที่ 2 พบว่า ร้อยละของผู้เรียนที่แสดงทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษในแต่ละประเด็น มีผลลัพธ์ดังนี้ ประเด็นที่ 1 การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่จำเป็นต้องเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ควรเรียนเฉพาะทักษะหลัก คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ในส่วนก่อนเรียน ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 6.25 ไม่เห็นด้วย 21.88 ไม่แน่ใจ 71.88 ในส่วนหลังเรียน ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 3.12 ไม่เห็นด้วย 18.75 ไม่แน่ใจ 43.75 เห็นด้วย 18.75 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 15.63 ประเด็นที่ 2 ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเหมาะสม คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติตามลักษณะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาทักษะด้านการพูด ในส่วนก่อนเรียน ไม่แน่ใจ 71.88 เห็นด้วย 15.63 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 12.5 ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วย 25 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 75 ประเด็นที่ 3 ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเหมาะสม คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติตามลักษณะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาทักษะด้านการฟัง ในส่วนก่อนเรียน ไม่แน่ใจ 78.12 เห็นด้วย 15.63 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 6.25 ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วย 65.62 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 34.38 ประเด็นที่ 4 การจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำคัญกว่าการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ในส่วนก่อนเรียน ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 3.12 ไม่เห็นด้วย 18.75 ไม่แน่ใจ 43.75 เห็นด้วย 18.75 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 15.63 ในส่วนหลังเรียน ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 100 ประเด็นที่ 5 คำอ่านในพจนานุกรมไทย-อังกฤษกับพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษในคำศัพท์คำเดียวกันมีเสียงและรายละเอียดของเสียงเหมือนกัน ในส่วนก่อนเรียน ไม่แน่ใจ 53.13 เห็นด้วย 31.25 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 15.62 ในส่วนหลังเรียน ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 100 ประเด็นที่ 6 ความสามารถในการอ่านคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ทำให้ออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องและมีความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษมากขึ้น ใน

ส่วนก่อนเรียน ไม่แน่ใจ 43.75 เห็นด้วย 31.25 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 25 ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วยอย่างยิ่ง 100 ประเด็นที่ 7 การมีความรู้และความเข้าใจเรื่องหลักการและวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มความมั่นใจในการออกเสียงคำศัพท์มากขึ้น ในส่วนก่อนเรียน ไม่แน่ใจ 59.38 เห็นด้วย 31.25 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 9.37 ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วยอย่างยิ่ง 100 ประเด็นที่ 8 การมีความรู้และความเข้าใจเรื่องหลักการและวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มความมั่นใจในการฟังเสียงคำศัพท์มากขึ้น ในส่วนก่อนเรียน ไม่แน่ใจ 65.63 เห็นด้วย 21.87 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 12.5 ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วย 59.38 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 40.62 ประเด็นที่ 9 หากผู้สอนมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษดี และสำเนียงดี เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนยอมรับและเชื่อมั่นต่อผู้สอนมากขึ้น ในส่วนก่อนเรียน ไม่แน่ใจ 81.25 เห็นด้วย 18.75 ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วย 46.87 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 53.13 ประเด็นที่ 10 การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เหมาะสม คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติตามลักษณะเฉพาะของการออกเสียงภาษาอังกฤษ ช่วยเสริมคุณลักษณะ และสร้างอัตลักษณ์ความเป็นครูภาษาอังกฤษ ในส่วนก่อนเรียน ไม่แน่ใจ 62.5 เห็นด้วย 31.25 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 6.25 ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วย 21.88 เห็นด้วยอย่างยิ่ง 78.12 จะเห็นได้ว่าผลลัพธ์จากการประเมินระดับทัศนคติของผู้เรียนต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษทั้ง 10 ประเด็นในส่วนก่อนเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเปรียบเทียบกับในส่วนหลังเรียน หลังเรียนทัศนคติของผู้เรียนเปลี่ยนไปในเชิงบวกและมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับระดับความสามารถในการจำแนกลักษณะทางเสียงของคำศัพท์ผ่านการฟังในกิจกรรมเขียนตามคำบอก ในแบบทดสอบ 1-4 ที่เพิ่มขึ้น เช่นเดียวกันกับระดับความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ที่เพิ่มสูงขึ้น ดังที่จะแสดงต่อไปในภาพที่ 3 และตารางที่ 2 ข้างล่างนี้

ภาพที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบค่าร้อยละของจำนวนผู้เรียนที่สามารถจำแนกลักษณะทางเสียงของคำศัพท์ผ่านการฟังในกิจกรรมเขียนตามคำบอก ในแบบทดสอบ 1-4 ก่อนเรียนและหลังเรียน

จากภาพที่ 3 พบว่า ร้อยละของจำนวนผู้เรียนที่สามารถเขียนสะกดคำลงในกระดาษ พร้อมทั้งระบุความหมายของคำที่ได้ฟังอย่างถูกต้องในแบบทดสอบ 1-4 ก่อนเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษที่เน้นการฝึกออกเสียงตามหลักสรีรศาสตร์ ควบคู่ไปกับการฝึกใช้สัญลักษณ์แทนเสียงพูดหรือการถ่ายทอดเสียง และก่อนการฝึกจำแนกลักษณะทางเสียงของคำศัพท์ผ่านการฟังในกิจกรรมเขียนตามคำบอก คิดเป็นร้อยละ 67.5, 43.4, 58.9 และ 37.5 ตามลำดับ ระดับความสามารถอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงถึงระดับปานกลาง ซึ่งแตกต่าง

จากในส่วนหลังเรียน ที่พบว่าจำนวนผู้เรียนที่สามารถเขียนคำศัพท์ได้ถูกต้องมีจำนวนเพิ่มขึ้นในทุกแบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ 96.9, 91.6, 96.4 และ 90.6 ตามลำดับ ระดับความสามารถของผู้เรียนอยู่ในระดับดีมากทุกแบบทดสอบ แสดงให้เห็นว่าหลังเรียนระดับความสามารถของผู้เรียนในทักษะนี้เพิ่มสูงขึ้น และมีผลลัพธ์ที่สัมพันธ์และสอดคล้องกับทัศนคติเชิงบวกหลังเรียนที่ผู้เรียนมีต่อการออกเสียง

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนในด้านการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียน และหลังเรียน

ประเภท แบบทดสอบ	ระดับความสามารถในการออก เสียงคำศัพท์ของผู้เรียน			ประเภท แบบทดสอบ	ระดับความสามารถในการ ออกเสียงคำศัพท์ของผู้เรียน		
ก่อนเรียน	Median มัธยฐาน	Mode ฐานนิยม	ระดับ คุณภาพ	หลังเรียน	Median มัธยฐาน	Mode ฐานนิยม	ระดับ คุณภาพ
1.ออกเสียงโดยไม่ เปิดพจนานุกรม	2.7	2.7	ปานกลาง	1.ออกเสียงโดยไม่ เปิดพจนานุกรม	3.0	3.0	ปาน กลาง
2.ออกเสียงโดยเปิด พจนานุกรมไทย- อังกฤษ	2.8	3	ปานกลาง	2.ออกเสียงโดย เปิดพจนานุกรม อังกฤษ-อังกฤษ	4.7	5.0	มาก ที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่าความสามารถของผู้เรียนในด้านการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษ และการฝึกถ่ายถอดเสียง รวมถึงการฝึกออกเสียงจากสัญลักษณ์แทนเสียงพูดในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ในแบบทดสอบประเภทออกเสียงโดยไม่เปิดพจนานุกรม อยู่ในระดับคุณภาพปานกลาง โดยมีค่ามัธยฐาน (median) ซึ่งเป็นค่ากลางของระดับคะแนนความสามารถในการออกเสียงของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 2.7 และมีค่าฐานนิยม (mode) ซึ่งเป็นค่าความถี่สูงสุดของระดับคะแนนความสามารถของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 2.7 และความสามารถของผู้เรียนในแบบทดสอบประเภทออกเสียงโดยเปิดพจนานุกรมไทย-อังกฤษ อยู่ในระดับคุณภาพปานกลางเช่นกัน โดยมีค่ามัธยฐาน (median) ซึ่งเป็นค่ากลางของระดับคะแนนความสามารถในการออกเสียงของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 2.8 และมีค่าฐานนิยม (mode) ซึ่งเป็นค่าความถี่สูงสุดของระดับคะแนนความสามารถของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 3

ในส่วนของความสามารถในการออกเสียงหลังเรียนในแบบทดสอบประเภทออกเสียงโดยไม่เปิดพจนานุกรม อยู่ในระดับคุณภาพปานกลางที่ค่อนข้างสูง โดยมีค่ามัธยฐาน (median) ซึ่งเป็นค่ากลางของระดับคะแนนความสามารถในการออกเสียงของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 3 และมีค่าฐานนิยม (mode) ซึ่งเป็นค่าความถี่สูงสุดของระดับคะแนนความสามารถของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 3 เช่นกัน แต่ที่น่าสังเกตคือผลลัพธ์ประเภทออกเสียงโดยเปิดพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ปรากฏว่ามีระดับคะแนนของการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐาน (median) ซึ่งเป็นค่ากลางของระดับคะแนนความสามารถในการออกเสียงของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 4.7 และมีค่าฐานนิยม (mode) ซึ่งเป็นค่าความถี่สูงสุดของระดับคะแนนความสามารถของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 5 แสดงให้เห็นว่าหลัง

เรียนผู้เรียนมีระดับความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เพิ่มสูงขึ้น และมีผลลัพธ์ที่สัมพันธ์และสอดคล้องกับทัศนคติเชิงบวกหลังเรียนที่ผู้เรียนมีต่อการออกเสียงด้วยเช่นกัน

5. อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ทัศนคติเชิงบวกของผู้เรียนต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษช่วยส่งเสริมให้ระดับความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้น โดยมีประเด็นอภิปราย 3 ประเด็นดังนี้

5.1 ความสำเร็จในการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญาหรือที่เรียกว่าไอคิว (Intellectual Quotient: IQ) ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ การคิด การตัดสินใจ และการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล (วิกิพีเดีย, 2566) เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ไอคิวเป็นเพียงเครื่องชี้วัดความฉลาดอย่างหนึ่ง ยังมีอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญประกอบกันที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนสิ่งต่าง ๆ ได้ดีนั่นก็คือ "ทัศนคติ" การมีทัศนคติที่ดีต่อรายวิชาที่เรียนหรือสิ่งที่กำลังเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนเปิดใจและสามารถมองเห็นถึงสิ่งที่เป็นประโยชน์และเห็นถึงคุณค่าของเนื้อหาความรู้ นั้น ๆ เกิดความรู้สึกชอบ หรืออย่างน้อยที่สุดก็จะไม่ปฏิเสธหรือมองข้ามสิ่งนั้นไป หรือกรณีที่ต้องเผชิญกับเนื้อหาใหม่ที่ยากที่จะเข้าใจหรือยากที่จะปฏิบัติ หากมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้นเป็นพื้นฐาน ทัศนคติที่ดีดังกล่าวจะเป็นตัวขับเคลื่อนย้อมส่งผลให้ผู้เรียนมีแรงต่อสู้และทุ่มเทความพยายามเพื่อให้สามารถเรียนรู้สิ่งนั้น ๆ ได้สำเร็จในที่สุด ซึ่งแน่นอนว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติแบบนี้จะประสบความสำเร็จได้ไม่ยากนัก เพราะยิ่งเจอสิ่งที่ยากขึ้น พวกเขา ก็จะยิ่งพัฒนาตัวเองและพร้อมมุ่งสู่ความสำเร็จในทุกๆ ครั้ง เช่นเดียวกับการเรียนรู้ในเรื่องของสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษและการฝึกถ่ายถอดเสียง รวมถึงการฝึกออกเสียงจากสัญลักษณ์แทนเสียงพูดในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ แม้เรื่องนี้จะเป็นเรื่องใหม่สำหรับผู้เรียนก็ตาม แต่เมื่อผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญของการออกเสียงที่ถูกต้องที่มีต่อการสื่อสารทางการฟังพูด ผู้เรียนก็เปิดใจที่จะรับรู้ เรียนรู้ จดจำ และประยุกต์ใช้ จึงส่งผลให้ความสามารถด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์หลังเรียนพัฒนามากยิ่งขึ้น

ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนจากภาพที่ 2 (ร้อยละของผู้เรียนที่แสดงทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนเรียนสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษในแต่ละประเด็น) ค่าร้อยละของระดับทัศนคติที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ประเมิน ณ จุดเริ่มต้นก่อนเรียน มีผลลัพธ์ที่แสดงออกมาเป็นกราฟแท่งสีเทาซึ่งแสดงถึงความไม่แน่ใจของผู้เรียนที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ และเป็นที่น่าสังเกตในส่วนหลังเรียนทัศนคติของผู้เรียนเปลี่ยนไป เห็นได้ชัดเจนว่ากราฟแท่งสีเทาที่แสดงถึงความไม่แน่ใจไม่ปรากฏอีกเลย ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่าง ๆ ในแต่ละประเด็นมีความชัดเจนมากขึ้น อย่างเช่น ประเด็นที่ 4 การจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำคัญกว่าการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ในส่วนหลังเรียน ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 100 ประเด็นที่ 5 คำอ่านในพจนานุกรมไทย-อังกฤษกับพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษในคำศัพท์คำเดียวกันมีเสียงและรายละเอียดของเสียงเหมือนกัน ในส่วนหลังเรียน ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 100 ประเด็นที่ 6 ความสามารถในการอ่านคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ทำให้ออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องและมีความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษมากขึ้น ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 100 และ ประเด็นที่ 7 การมีความรู้และ

ความเข้าใจเรื่องหลักการและวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มความมั่นใจในการออกเสียงคำศัพท์มากขึ้น ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 100 รวมถึง ประเด็นที่ 8 การมีความรู้และความเข้าใจเรื่องหลักการ และวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มความมั่นใจในการฟังเสียงคำศัพท์มากขึ้น ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วย ร้อยละ 59.38 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 40.62 ประเด็นที่ 9 หากผู้สอนมีความสามารถในการออกเสียง ภาษาอังกฤษดี และสำเนียงดี เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนยอมรับและเชื่อมั่นต่อผู้สอนมากขึ้น ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วย ร้อยละ 46.87 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 53.13 และ ประเด็นที่ 10 การออกเสียงภาษาอังกฤษ ที่ถูกต้อง เหมาะสม คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติตามลักษณะเฉพาะของการออกเสียงภาษาอังกฤษ ช่วย เสริมคุณลักษณะ และสร้างอัตลักษณ์ความเป็นครูภาษาอังกฤษ ในส่วนหลังเรียน เห็นด้วย ร้อยละ 21.88 เห็น ด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 78.12

และจากภาพที่ 2 จะเห็นได้ว่าทัศนคติของผู้เรียนทั้ง 10 ประเด็นเปลี่ยนไปในเชิงบวกในระหว่าง การเรียนการสอน จึงเกิดผลลัพธ์เชิงประจักษ์ที่เปลี่ยนแปลงตาม นั่นก็คือหลังการสอนระดับความสามารถของ ผู้เรียนด้านการจำแนกลักษณะทางเสียงและการออกเสียงคำศัพท์เพิ่มสูงขึ้น ดังรายละเอียดในข้อ 5.2 และ 5.3 ที่จะอภิปรายข้างล่างนี้ จากผลลัพธ์ข้างต้นสะท้อนให้เห็นอีกด้วยว่า ผู้สอนมีบทบาทสำคัญเพราะนอกจากจะ สอนและถ่ายทอดความรู้ด้านสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษหรือสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษให้บรรลุ เป้าประสงค์คือให้ผู้เรียนมีความรู้และปฏิบัติได้จริงเพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการสื่อสารทางการฟังพูดแล้ว ผู้สอนจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการสร้างให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อเรื่องของการออกเสียงควบคู่ไปกับการ ถ่ายทอดความรู้เป้าหมาย หรือพูดอีกแง่หนึ่งก็คือ ต้องทำให้ผู้เรียนเปิดใจให้กับศาสตร์ด้านนี้ก่อนเป็นลำดับแรก เพื่อเปิดรับความรู้ที่ผู้สอนจะถ่ายทอดให้ในลำดับต่อ ๆ ไป และจะได้ใส่ใจฝึกฝนการจำแนกลักษณะทางเสียง ของคำศัพท์และฝึกออกเสียงคำศัพท์เสมอ ๆ วิถีปฏิบัตินี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Shah et al. (2017) ที่กล่าว ว่า ทัศนคติมีบทบาทสำคัญและเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ การเรียนและ การสอนมีอิทธิพลต่อการฝึกฝนของผู้เรียน

5.2 ความสามารถในการจำแนกลักษณะทางเสียงของผู้เรียนเพิ่มขึ้นหลังเรียน เนื่องจากผู้เรียนมี ความรู้เรื่องคู่เทียบเสียงดังที่ปรากฏในแบบทดสอบ 1 ผู้เรียนทราบว่าคำ 1 พยางค์ที่จะจัดเป็นคู่เทียบเสียงได้ นั้นจะต้องมีส่วนที่แตกต่างกันเพียงส่วนเดียวเท่านั้น อาจจะเป็นเสียงพยัญชนะต้นแตกต่าง เสียงสระซึ่งเป็น แกนของพยางค์แตกต่าง หรือเสียงพยัญชนะท้ายแตกต่าง เช่น sheep-cheap /ʃi:p/- /tʃi:p/ ระหว่าง 2 คำนี้ มีเสียงพยัญชนะต้นต่างกัน แต่มีเสียงสระซึ่งเป็นแกนของพยางค์เหมือนกัน และมีเสียงพยัญชนะท้ายเหมือนกัน เมื่อเสียงพยัญชนะต้นของทั้ง 2 คำแตกต่าง ผู้เรียนจึงต้องออกเสียงให้ต่างกันตามลักษณะเฉพาะของเสียงนั้น ๆ เพื่อให้ทั้ง 2 คำสื่อความหมายที่ต่างกัน เมื่อผู้เรียนรับรู้เสียงดังกล่าวถูกต้องและจำแนกลักษณะทางเสียงที่ แตกต่างกันได้ ก็จะสามารถนึกออกว่าคำที่ได้ยินคือคำใด สะกดอย่างไร และมีความหมายอะไร

อีกประเด็นหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนจำแนกลักษณะทางเสียงได้ดีขึ้น คือความเข้าใจในเรื่องการสะกดคำ แม้ว่าคำที่เป็นคู่เทียบเสียงดังกล่าวจะมีสระที่ทำหน้าที่เป็นแกนพยางค์เป็นสระเดียวกัน แต่ไม่ได้สะกดด้วย ตัวอักษรตัวเดียวกันเสมอไป ‘ee’ = /i:/ ในคำว่า sheeep และสะกด ด้วย ‘ea’ = /i:/ ในคำว่า cheeap เป็นต้น ผลลัพธ์ข้างต้นสอดคล้องกับคำกล่าวของ Morley (2022, อ้างถึงใน กัญญาเลข พุทธะกุล, 2565) ซึ่งได้แนะนำ

ว่าผู้สอนควรสอนการฟังภาษาอังกฤษโดยเริ่มจากระดับหน่วยเสียงของภาษาอังกฤษ เรียนการนำเสียงแต่ละเสียงมาผสมผสานกันเพื่อให้เกิดเป็นคำภาษาอังกฤษ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ กัญญาเลข พุตระกูล (2565) ที่ว่าการจะพัฒนาทักษะการฟังและการออกเสียงภาษาอังกฤษ ต้องเริ่มจากการเข้าใจการออกเสียงตั้งแต่ระดับหน่วยเสียงและมีวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง ฝึกทักษะการฟังในระดับหน่วยเสียง สามารถแยกแยะเสียง ประสมเสียง และอ่านคำศัพท์ใหม่ได้โดยไม่ต้องท่องจำ

นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้รับการฝึกฟังคำที่มี 2 พยางค์ หรือ 2 พยางค์ขึ้นไป ซึ่งแน่นอนว่าคำที่มีลักษณะเช่นนี้จะมีเรื่องของการลงเสียงหนักเบาในพยางค์ (Stress) ที่เป็นไปตามลักษณะเฉพาะประจำคำเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย พินทิพย์ ทวยเจริญ (2547) ได้อธิบายถึงการเน้นหนักบนพยางค์ (Stress) หรือการลงน้ำหนักบนพยางค์ (Accentuation) ว่าหมายถึงปริมาณพลังกระแสมากปอดในขณะที่พูดที่ตกบนพยางค์หนึ่ง พยางค์ใดมากกว่าพยางค์อื่น ๆ เป็นผลให้พยางค์ดังกล่าวเด่นชัดกว่าพยางค์อื่น ๆ หากพิจารณาเฉพาะพยางค์ที่ตกบนพยางค์หนึ่ง ๆ มาก จะเรียกพยางค์นั้นว่ามีการเน้นหนักบนพยางค์หรือพยางค์หนัก (Stressed Syllable) และพยางค์ที่มีปริมาณพลังลมน้อย เรียกว่าพยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้นหนักหรือพยางค์เบา (Unstressed Syllable) เช่น respond อ่านว่า /rɪ'spɒnd/ AmE /-'spɑːnd/ มีพยางค์ที่ 1 เป็นพยางค์เบา และพยางค์ที่ 2 เป็นพยางค์หนัก คำ ๆ นี้จึงไม่ได้อ่านว่า เรสปอนด์, discover อ่านว่า /dɪ'skʌvə/ มีพยางค์ที่ 1 เป็นพยางค์เบา และพยางค์ที่ 2 เป็นพยางค์หนัก คำ ๆ นี้จึงไม่ได้อ่านว่า ดิสคิโบลเวอร์ และคำว่า April /'eɪprəl/ มีพยางค์ที่ 1 เป็นพยางค์หนัก และพยางค์ที่ 2 เป็นพยางค์เบา คำ ๆ นี้จึงไม่ได้อ่านว่า เอพริล เป็นต้น

ยิ่งไปกว่านั้นผู้เรียนยังเรียนรู้อีกด้วยว่า เสียงพยัญชนะ /p/, /k/, และ /t/ จะเป็นเสียงพยัญชนะไม่พ่นลม (Unaspirated) เมื่อวางตามหลังเสียง /s/ ดังนั้น /sp/, /sk/, และ /st/ ที่วางอยู่ตำแหน่งกลางคำจึงออกเสียงเป็น /sɪp/, /sɪn/, และ /sɪt/ เช่น respond อ่านว่า /rɪ'spɒnd/ AmE /-'spɑːnd/, discover อ่านว่า /dɪ'skʌvə/, และ mistake /mɪ'steɪk/ เป็นต้น ผลลัพธ์จากการที่ผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงเปิดใจที่จะเรียนรู้ และทำความเข้าใจ ตลอดจนได้รับการฝึกฝนด้านการฟังเพื่อให้สามารถจำแนกลักษณะของเสียงในพยางค์หนักและพยางค์เบาได้ ควบคู่ไปกับสามารถอ่านสัญลักษณ์ทางเสียงในคำอ่านได้ ส่งผลให้ระดับคะแนนในส่วนการฟังเพื่อการจำแนกลักษณะทางเสียงหลังเรียนเพิ่มขึ้น อยู่ในระดับดีมากทุกแบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ 96.9, 91.6, 96.4 และ 90.6 ตามลำดับ

5.3 ผลลัพธ์ความสามารถด้านการออกเสียงของผู้เรียนก่อนเรียนสอดคล้องกับแนวคิดของ Piaget (1971) ที่กล่าวว่า มนุษย์มักจะเชื่อมโยงความรู้เดิมของตนเองกับสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ โดยใช้ความรู้เดิมไปอธิบายหรือทำความเข้าใจความรู้ใหม่ และสอดคล้องกับการวิจัยของ รัตตินันท์ ทูลศิริ และ นิธิดา อติภทรนันท์ (2563) ที่แสดงให้เห็นว่าเหตุผลหลักที่ทำให้การออกเสียงของผู้เรียนไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาหรือมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นนั้น เกิดจากการที่ผู้เรียนมักจะนำเอาลักษณะทางภาษาและเสียงที่ใกล้เคียงกันในภาษาของตนเองมาใช้แทนเสียงใหม่ ๆ ในภาษาที่สอง ทำให้เกิดการออกเสียงคลาดเคลื่อนจนกระทั่งเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ตัวอย่างคำในแบบทดสอบส่วนที่ 3 ที่ผู้เรียนมักจะออกเสียงผิดพลาดจากการประเมนผลการออกเสียงก่อนเรียนมีดังนี้ Wednesday เวเนสเด เสียงที่ถูกต้องคือ /'wenzdeɪ/, picture พิกเจอร์ เสียงที่ถูกต้องคือ /'pɪktʃə/, theatre เทียเตอร์ เสียงที่ถูกต้องคือ /'θiətə/, singer ซิงเกอร์ เสียงที่ถูกต้องคือ /'sɪŋə/, exam

เอ็กแซม เสียงที่ถูกต้องคือ /ɪg'zæm/, visit วิสิท เสียงที่ถูกต้องคือ /'vɪzɪt/, onion อันเนียน เสียงที่ถูกต้องคือ /'ʌnjən/, present (v) เพรสเซ้น เสียงที่ถูกต้องคือ /prɪ'zent/ เป็นต้น

ดังผลลัพธ์จากการประเมินการออกเสียงคำศัพท์ก่อนเรียนในแบบทดสอบประเภทออกเสียงโดยไม่เปิดพจนานุกรม อยู่ในระดับคุณภาพปานกลางค่อนข้างต่ำ โดยมีค่ามัธยฐาน (median) ซึ่งเป็นค่ากลางของระดับคะแนนความสามารถในการออกเสียงของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 2.7 และมีค่าฐานนิยม (mode) ซึ่งเป็นค่าความถี่สูงสุดของระดับคะแนนความสามารถของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 2.7 ระดับคะแนนความถี่สูงสุดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าก่อนเรียนผู้เรียนส่วนใหญ่ออกเสียงคำภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ตลอดจนระดับคะแนนที่เป็นค่ากลางของระดับคะแนนก็มีระดับ 2.7 เช่นกัน แสดงให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ความสามารถของผู้เรียนก่อนเรียนอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ และความสามารถของผู้เรียนในแบบทดสอบประเภทออกเสียงโดยเปิดพจนานุกรมไทย-อังกฤษ อยู่ในระดับคุณภาพปานกลางเช่นกัน โดยมีค่ามัธยฐาน (median) ซึ่งเป็นค่ากลางของระดับคะแนนความสามารถในการออกเสียงของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 2.8 และมีค่าฐานนิยม (mode) ซึ่งเป็นค่าความถี่สูงสุดของระดับคะแนนความสามารถของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 3 แสดงให้เห็นว่าแม้ผู้เรียนจะอ่านออกเสียงคำจากพจนานุกรมไทย-อังกฤษ ระดับความสามารถก็ยังคงอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน

ในส่วนหลังเรียนความสามารถของผู้เรียนเพิ่มขึ้น เนื่องจากผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ และรู้ด้วยว่าเสียงดังกล่าวมีลักษณะการออกเสียงที่เป็นแบบฉบับเฉพาะที่แตกต่างจากการออกเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาไทย จึงไม่สามารถถ่ายทอดเสียงแทนกันได้แบบร้อยเปอร์เซ็นต์ หลังเรียนผู้เรียนมีวิธีปฏิบัติในการออกเสียงที่ถูกต้องจึงทำให้ผลลัพธ์ในแบบทดสอบประเภทออกเสียงโดยเปิดพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐาน (median) ซึ่งเป็นค่ากลางของระดับคะแนนความสามารถในการออกเสียงของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 4.7 และมีค่าฐานนิยม (mode) ซึ่งเป็นค่าความถี่สูงสุดของระดับคะแนนความสามารถของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ 5 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นว่าความรู้ด้านสรีรศาสตร์ภาษาอังกฤษเป็นความรู้ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ และนำมาใช้อย่างถูกต้อง รวมทั้งความสามารถในการอ่านคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษและสามารถอ่านออกเสียงจากคำอ่านได้อย่างถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทุกคน เพราะความสามารถดังกล่าวจะช่วยเพิ่มพูนจำนวนคำศัพท์ทั้งในส่วนของความหมายของคำและการออกเสียงคำที่ถูกต้องควบคู่กันไป การเรียนรู้คำศัพท์และสะสมคำศัพท์รูปแบบนี้ทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมสำหรับการสื่อสารทางการฟังพูดที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสำหรับผู้ที่จะประกอบอาชีพเป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ความรู้และทักษะด้านนี้ก็ยิ่งจำเป็นมากขึ้น เพราะจะต้องเป็นทั้งผู้ใช้ภาษาและผู้ถ่ายทอดความรู้เรื่องการออกเสียงที่ถูกต้องให้กับศิษย์ของตนด้วย ความสามารถในการส่วนหลังเรียนข้างต้นสอดคล้องและเป็นในทิศทางเดียวกันกับทัศนคติเชิงบวกต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน หลังเรียนสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนจากประเด็นที่ 5 คำอ่านในพจนานุกรมไทย-อังกฤษกับพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ในคำศัพท์คำเดียวกันมีเสียงและรายละเอียดของเสียงเหมือนกัน ในส่วนหลังเรียน ผู้เรียนไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งร้อยละ 100 ประเด็นที่ 6 ความสามารถในการอ่านคำอ่านในพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ทำให้ออกเสียง

คำศัพท์ได้ถูกต้องและมีความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษมากขึ้น ในส่วนหลังเรียน ผู้เรียนเห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 100 และ ประเด็นที่ 7 การมีความรู้และความเข้าใจเรื่องหลักการและวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษ ช่วยเพิ่มความมั่นใจในการออกเสียงคำศัพท์มากขึ้น ในส่วนหลังเรียน ผู้เรียนเห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 100 รวมถึง ประเด็นที่ 8 การมีความรู้และความเข้าใจเรื่องหลักการและวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มความมั่นใจในการฟังเสียงคำศัพท์มากขึ้น ในส่วนหลังเรียน ผู้เรียนเห็นด้วย ร้อยละ 59.38 และเห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 40.62

6. ข้อเสนอแนะ

ผลลัพธ์จากงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ‘ทัศนคติ’ มีบทบาทสำคัญในการสร้างความสำเร็จในด้านการเรียนให้กับผู้เรียน ตามที่ได้กล่าวถึงในตอนต้นว่า ‘ทัศนคติ’ คือความรู้สึกหรือความคิดเห็นของเราที่มีต่อบางสิ่งบางอย่างหรือใครบางคน และแสดงออกมาผ่านพฤติกรรม พฤติกรรมที่แสดงออกมาเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงทัศนคติของเราที่มีต่อสิ่ง ๆ นั้น ดังนั้นเมื่อผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ พฤติกรรมที่แสดงออกมาคือการเปิดใจที่จะรับความรู้ ตั้งใจเรียน ทบทวนความรู้สม่ำเสมอ หมั่นฝึกฝนเป็นประจำ เป็นต้น ซึ่งแน่นอนว่าประสิทธิภาพของการเรียนรู้ย่อมแตกต่างจากผู้เรียนที่มีทัศนคติในเชิงลบซึ่งปิดใจปฏิเสธการเรียนรู้ใด ๆ ตั้งแต่ต้น หรืออย่างต่อเนื่องเสมอมา

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

เนื่องจากผลลัพธ์จากการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่าทัศนคติเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญในการสร้างความสำเร็จให้กับตัวผู้เรียน ฉะนั้นบทบาทสำคัญอีกประการหนึ่งของครูผู้สอนนอกเหนือจากการถ่ายทอดความรู้เชิงวิชาการ คือการช่วยเหลือผู้เรียนในแง่ของจิตใจแบบค่อยเป็นค่อยไป ทำอย่างต่อเนื่อง ไม่บีบบังคับให้เรียน ให้ข้อมูลที่เป็นความจริงในแง่ของความสำเร็จของสิ่งที่กำลังเรียนรู้ ประโยชน์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในเชิงประจักษ์ เป็นต้น เพื่อให้ทัศนคติในเชิงบวกค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น และเมื่อทำให้ผู้เรียนเปิดใจได้แล้ว ความรู้เป้าหมายที่ผู้สอนตั้งใจจะถ่ายทอดก็จะสามารถผ่านเข้าไปได้อย่างสะดวก ‘แค่ทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนวิธีคิดเป็นเชิงบวก ผลลัพธ์ในด้านการเรียนที่พึงประสงค์ก็จะเปลี่ยนตาม’ และแน่นอนว่าประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนจะดีขึ้นมากกว่าการเรียนรู้เพื่อแค่ให้ผ่านตามข้อกำหนดของหลักสูตรโดยไม่ได้มุ่งหวังว่าจะนำความรู้ไปใช้เพื่อบูรณาการกับรายวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกัน หรือเพื่อเป็นพื้นฐานความรู้สำหรับการเรียนในระดับที่สูงขึ้น หรือเพื่อการประกอบอาชีพในอนาคต ด้วยความสำคัญของการสร้างทัศนคติเชิงบวกให้กับผู้เรียนควบคู่กับการสอนเนื้อหาเป้าหมายดังได้กล่าวแล้ว จึงมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคตดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

1. สำหรับการวิจัยที่เกี่ยวกับทัศนคติในครั้งต่อไป มีข้อเสนอแนะให้เปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างจากผู้เรียนเป็นผู้สอนในสถานศึกษา ทั้งนี้เพื่อเป็นการสำรวจและประเมินทัศนคติของผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษบ้าง เพราะหากผู้สอนในฐานะผู้ถ่ายทอดความรู้มองข้ามหรือไม่สนใจศาสตร์ด้านนี้ โอกาสของผู้เรียนในการพัฒนาทักษะด้านนี้ก็ย่อมจะไม่เกิดขึ้น ทั้งนี้เพื่อนำผลลัพธ์ที่ได้มาประเมินและวิเคราะห์

พิจารณาแก้ไขปัญหาก็ตรงประเด็น อันจะนำไปสู่การพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนการสอนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสื่อสารทางการฟังพูดภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น

2. ด้วยความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติมีส่วนช่วย ส่งเสริมให้ประสิทธิภาพการสื่อสารทางการฟังพูดของผู้เรียนเพิ่มขึ้น สำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป มี ข้อเสนอแนะให้ผู้วิจัยออกแบบงานวิจัยเพื่อค้นหาว่าสื่อการสอนหรือเทคนิคการสอนประเภทใดบ้างที่จะช่วยให้ ผู้เรียนหรือกลุ่มตัวอย่างวิจัยได้รับการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง พร้อมกับระบุ ระดับความพึงพอใจต่อสื่อการสอนและเทคนิคการสอนประเภทนั้น ๆ ทั้งนี้เพื่อนำผลลัพธ์ที่ได้มาประเมิน วิเคราะห์ และพิจารณาเลือกใช้เทคนิคการสอนและสื่อการสอนให้เหมาะกับระดับความสามารถ ความสนใจ และความพึงพอใจของผู้เรียน

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ ได้รับการสนับสนุนทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2564

เอกสารอ้างอิง

- กัญญาเลข พุตระกูล. (2565). การพัฒนาทักษะการฟังและการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยหลักการสอนอ่าน แบบโฟนิกส์สังเคราะห์ โดยใช้วิธีการสอน Jolly Phonics. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 12(3), 229–244.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). *หลักการวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- พินทิพย์ ทวยเจริญ. (2547). *ภาพรวมของการศึกษาลัทธศาสตร์และภาษาศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ระดับเขาวนปัญญา. (2566, 19 พฤศจิกายน). ใน *วิกิพีเดีย*. <https://th.wikipedia.org/wiki/ระดับเขาวนปัญญา>
- รักษมน ยอดมิ่ง. (2560). การสอนออกเสียงภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในจังหวัด พระนครศรีอยุธยา. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 10(1), 1216–1226.
- รัตตินันท์ ทูลศิริ, & นิธิดา อติภทรนันท์. (2563). การใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการ ออกเสียงภาษาอังกฤษและความรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *Journal of Education Naresuan University*, 22(4), 185–198.
- ฮาดี๊ะ ดินามอ. (2553). *การศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของคิธ จอห์นสัน* [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย ทักษิณ].
- Cambridge advanced learner's dictionary (4th ed.). (2013). India: Cambridge University Press.
- Harmer, J. (2007). *The practice of English language teaching* (4th ed.). Harlow, Essex: Pearson

Education.

Nation, I. S. P. (2009). *Teaching ESL/EFL listening and speaking*. New York: Routledge.

Oxford advanced learner's dictionary (7th ed.). (2005). Oxford: Oxford University Press.

Piaget, J. (1971). The theory of stages in cognitive development. In D. R. Green, M. P. Ford, &

G. B. Flamer (Eds.), *Measurement and Piaget* (pp. x-x). New York: McGraw-Hill.

Shah, S. S. A., Othman, J., & Senom, F. (2017). The pronunciation component in ESL lessons:

Teacher's beliefs and practices. *Indonesian Journal of Applied Linguistics*, 6(2), 193–

203. <https://doi.org/10.17509/ijal.v6i2.4846>

Wei, Y., & Zhou, Y. (2002). *Insights into English pronunciation problems of Thai students*.

ERIC. <https://eric.ed.gov/?id=ED476746>